

Experiències d'un estudiant de Química en una empresa brasilera

Miquel Valor

3r de CC. Químiques

Resulta difícil encarar com li contes a la gent el què ha resultat aquesta experiència; podríem enfocar-ho des d'alguns aspectes diferents.

Decisions

Degut a l'educació rebuda, tal vegada es faça més difícil del normal. Resulta extremadament difícilós el prendre decisions, i més quant jugues amb diners que no són teus.

Punt de vista acadèmic

Diferència entre la universitat espanyola i la universitat brasilera. El Brasiler no té, diguem-ne, la mateixa oportunitat de preparació que l'espanyol; hi ha poques universitats públiques, (no és aquest uns dels escalfaments de cap que hi té la gent), i una privada et poc costar 200.000 pessetes mensuals. Ara, també, un Enginyer Químic estudia Sociologia i Portugués al primer curs; el que passa és que aquests alumnes, una vegada formats, fan el doctorat fora, ja que alguns gaudixen de recursos econòmics.

Punt de vista professional

Com reacciona un quasi-químic davant de la seua primera experiència professional, defenent-se amb els coneixements adquirits durant la seua estada universitària: al començament no resulta gaire fàcil, perquè no tens ningú a qui preguntar, tu mateixa has d'entrar o crear una disciplina de treball.

Punt de vista personal

Com pot canviar la taula de valors i la forma de pensar d'una persona: El passar tant de temps allunyat dels teus éssers volguts, et fa recapitular un poc sobre la importància de les coses.

Tot comença quant sorgeixen inquietuds, n'hi ha alguna cosa que fa que no et conformes amb el títol universitari, n'hi ha alguna cosa que et diu que hi ha un món laboral esperant-te i que has de preparar-te per a integrar-te immediatament, si tot va bé, als 23-24 anys, (*molt curios resulta observar les estructures jeràrquiques familiars dels espanyols, no ens independitzem fins els 26-27 anys, com a mitjana, molt allunyat dels 21-22 dels païssos anglo-saxons*).

Prens una de les teues primeres decisions importants, vull anar-me'n a veure alguna cosa diferent; però açò vol dir un altre idioma, un altre paisatge; vols, en certa mesura, fugir de la rutina de tota una vida.

Comentem a títol d'història com varen transcòrrer els fets

Tenim a un xic de 21 anys que, en haver accedit al segon cicle de la carrera, és a dir, la meitat, es planteja si realment té importància l'expedient, això de tenir molt excel·lents i matrícules d'honor; sospita que no, es pregunta el per què no hi ha ofertes assignatures d'informàtica i idiomes aplicats, per als químics i, el més greu, encara per què no ens assignen un tutor que ens oriente en totes les nostres peripècies universitàries.

Apareix I.A.E.S.T.E (Associació d'estudiants per a fer pràctiques al estranger), ens endinsem per a conèixer-la, i comencem a treballar, per a més tard arreplegar els fruits, visitant empreses, departaments universitaris, i, sobretot, donant-nos a conèixer.

Quant més o menys tens clar que te'n vas et preguntes "on?"; la resposta és immediata, on siga, l'idioma serà l'impediment màxim, l'experiència, al cap i a la fi, serà el mateix, ja que, en ser la primera, serà difícil.

Doncs bo, de repent eres assignat al Brasil: mare meua, què lluny està això, i pareix ser que és el tercer món (però ja entrarem a definir el que jo considere tercer món).

Primer problema, el pares (- Pare, Mare, me'n vaig a Brasil), aquesta frase acarretja certs problemes.

Segon problema, els amics i coneguts (et solen tractar de penjat, o et diuen que compte amb la S.I.D.A).

Tercer problema, la pèrdua dels exàmens de Setembre.

De totes maneres, quant te n'adones, i després de 30 hores en diversos avions, apareixes en un altre continent, i heus ací quan sorgeix una de les experiències més enriquidores en la vida d'un home; et forjes, estàs a soles sense ajuda i, tal vegada, estàs bé, perquè per primera vegada en la teva vida et sents útil (una de les coses que s'aconsegueix en la formació universitària és inculcar un sentiment d'inferioritat brutal a l'alumne). Al principi va ser difícil, però totes les coses ho són, o no?

Tercer món,- jo pense que es tracta de païssos sense recursos, totalment pobres i sense educació; però al Brasil hi ha rics i pobres, el que passa és que les diferències són brutals, la pobresa res té a veure amb el nostre concepte de pobre; en una mateixa empresa podem tenir gent que guanya 40.000 ptes mensuals i d'altres que en guanyen 750.000 ptes. La gent ho dona tot, quan vas a sa casa et cedeixen la millor cadira, es fa un festival de menjar i un altre de ballar, la gent és molt amigable i respectuosa, a més de tenir un concepte molt bo dels espanyols.

Després de 6 mesos fent feina, i totalment habituat al menjar, (es pren un café a les 6:00 h, es dina a les 11:30 h, sopa a les 18:30 h), fer feina 44 - 75 hores setmanals, l'idioma que ja el parles i comences a escriure coses, (no és tant fàcil el portugués com el pinten, quan tots s'obliden que eres estranger és difícil captar-ho tot), i ja amb coneguts de mig any de convivència, és l'hora de tornar-se'n.

De nou passes 30 hores en avió i apareixes en el teu lloc d'origen; quina sensació més estranya és sentir-te estrany rodejat de la gent de sempre!; però com que tot el que el temps toca, canvia, ara ja no eres la mateixa persona que se'n va anar; sí, tal volta, físicament, però no mai més mentalment. Diuen que per adonar-te de les coses les has de veure desde fora, i realment és cert.